

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 226/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. D. P., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne rozsudkom č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2005 doručená sťažnosť E. K., H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že v roku 1977 utrpel pracovný úraz, v dôsledku ktorého mu zamestnávateľ – odporca vyplácal náhradu za stratu na zárobku podľa ustanovenia § 195 v tom čase platného Zákonníka práce.

Sťažovateľ sa v záujme zlepšenia svojej finančnej situácie rozhodol súkromne podnikáť a 31. januára 1988 rozviazal dohodou pracovný pomer s odporcom. V októbri 1988 utrpel sťažovateľ v súvislosti s uvedeným súkromným podnikaním dopravnú nehodu, následkom ktorej mu bolo odňaté vodičské oprávnenie a nemohol ďalej súkromne podnikáť. Sťažovateľ preto požiadal príslušný úrad práce o sprostredkovanie zamestnania a bývalého zamestnávateľa – odporcu o opätovné vyplácanie náhrady za stratu na zárobku následkom utrpeného pracovného úrazu.

Odporca vyhovel žiadosti sťažovateľa a začal mu znova vyplácať náhradu za stratu na zárobku, ktorú však začal v roku 2002 krátiť z dôvodu pravdepodobného zárobku o príslušnú finančnú sumu. Sťažovateľ s uvedeným postupom nesúhlasil, preto podal na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) žalobu, v ktorej sa domáhal náhrady za stratu zárobku vo výške, na ktorú mal podľa jeho názoru nárok.

Okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že „... u odporcu som mal zabezpečenú prácu, ktorá zodpovedala môjmu zdravotnému stavu a napriek tomu som požiadal o rozviazanie pracovného pomeru, pričom následne som nemohol dosahovať vyššie príjmy z podnikateľskej činnosti nie v dôsledku následkov utrpeného úrazu, ale z dôvodu odňatého vodičského oprávnenia, a súd dospel k záveru, že moje uplatňované nároky nie sú v príčinnej súvislosti s utrpeným úrazom“.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 19 Co 13/05-139 z 19. mája 2005 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu v predmetnom rozsudku, a preto v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného

práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní krajského súdu rozsudkom č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a uložil mu, aby vec znova prejednal a vyniesol rozsudok v súlade s ustanovením § 195 Zákonníka práce platného v rozhodnom období. Sťažovateľ zároveň žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V zmysle uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Ústavný súd z rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 49/2002-117 z 28. októbra 2004, ktorého fotokópia bola pripojená k sťažnosti sťažovateľa ako príloha, zistil, že návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, bol okresným súdom zamietnutý.

Okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku podrobne uviedol skutkový stav, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal, ako aj právnu analýzu posudzovanej veci a úvahy, ktorými sa riadil. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005 rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

Krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 49/2002-117 z 28. októbra 2004 zistil, že napadnutý rozsudok okresného súdu „... je potrebné potvrdiť podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny“.

Krajský súd ďalej v rozsudku uviedol, že prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dokazovanie správne vyhodnotil a na zistený skutkový stav správne aplikoval predpisy hmotného práva a v odvolacom konaní neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by boli dôvodom pre odlišné právne posúdenie danej veci.

Krajský súd v uvedenom rozsudku zároveň posúdil aj právne úvahy, ktorými sa prvostupňový súd pri posudzovaní predmetnej veci riadil, pričom poukázal na skutočnosť, že okresný súd správne posúdil okolnosť, že napriek tomu, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pracovným úrazom je tzv. objektívnou zodpovednosťou, za ktorú zamestnávateľ zodpovedá bez ohľadu na zavinenie, je zamestnávateľ povinný nahradiť len takú škodu, ktorá poškodenému zamestnancovi vznikla následkom pracovného úrazu, a teda v príčinnej súvislosti s týmto pracovným úrazom.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by rozsudkom krajského súdu č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005 boli porušené základné práva sťažovateľa, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti namieta. Rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, súd vo svojom rozhodnutí riadne zistil skutkový stav a aplikoval naň relevantné ustanovenia platného práva, pričom svoj postup v odôvodnení uvedeného rozsudku riadne vysvetlil.

Ústavný súd zároveň pri preskúmaní rozsudku krajského súdu č. k. 19 Co 13/05-136 z 19. mája 2005 nezistil žiadne skutočnosti, ani príčinnú súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označeného základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005